

A Fővárosi Ítéltábla ... jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Papp Gábor ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. április 26. napján meghozott, 19.P.21.402/2012/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélet nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest működtető ...-t (cím), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében az alperes által szerkesztett ... honlapon ...-én közzétett „...” című cikkben a felperesre vonatkozó valótlan tény állítása, illetve híresztelése miatt kérte az alperes helyreigazító közlemény közzétételére kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperes helyreigazítási kérelme határidőben megérkezett volna. Érdemi védekezésésként azt adta elő, hogy az újságíró szakmailag mindent megtett a valóság felderítése érdekében, de a megkeresett szervek nem válaszoltak, illetve kitérő választ adtak, amit a cikk pontosan közölt is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nagyobb részben alaposnak találta, és kötelezte az alperest, hogy az általa szerkesztett ... honlapon az ugyanott ...-én közzétett „...” című közleménnyel azonos elérhetőséggel az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 8 napon belül legalább 30 napra - ha az eredeti közlemény tovább is fennmarad, legalább annak fennmaradásáig - tegye közzé az alábbi közleményt: „Helyreigazítás: ...-i „...” című közleményünkben valótlanul híreszteltük, hogy a felperes neve egy akciónk során saját munkatársait fogták volna el. A

valóságban ...-án a felperes neve munkatársai a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság felkérésére vettek részt egy intézkedés végrehajtásában, amely során a felperes neve állományába tartozó rendőrt nem fogtak el, az intézkedésben részt vevők valamennyien szolgálati feladatot láttak el."

Kötelezte az alperest működtető ...-t, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 30.000 forint illetéket.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, és úgy rendelkezett, hogy a felperes illetékmentessége folytán a további 6.000 forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályokra, Magyarország Alaptörvénye Alapvetésének B) cikk (1) bekezdésére, a Szabadság és felelősség fejezet I. cikk (1) és (2) bekezdésére, a IX. cikk (1)-(3) bekezdéseire, a sajtószabadságról és médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) és (3) bekezdéseire, a 10. és 13. §§-ira, a 12. § (1) és (2) bekezdésére, 14. § (1) bekezdésére, a 16. és 18. §§-ira, a Ptk. 75. § (1) és (2) bekezdésére, a 85. § (1) bekezdésére, ezen kívül a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) 12.-15. számú állásfoglalásaira, az Alkotmánybíróság szabad véleménynyilvánításhoz való jog tartalmával, terjedelmével, jogi védelmével és korlátaival foglalkozó határozatokra, továbbá a Pp. bizonyítással és a bizonyítékok mérlegelésével foglalkozó rendelkezéseire.

Megállapította, hogy a felperes által kifogásolt tényállítás - (saját „fusizó” kollégáikat fogták el a ...-esek)- bizonyítása az alperes kötelezettsége lett volna, azonban ennek nem tudott eleget tenni. Kifejtette, hogy sajtó-helyreigazítási perben azt nem kellett a bíróságnak vizsgálni, hogy az újságíró felróható magatartást tanúsított-e, eleget tett-e a szakmai szabályoknak, vagy helyesen értékelte-e a megkapott válaszokat, hanem azt, hogy az alperes bizonyítani tudta-e az állítása valóságtartalmát. Rámutatott arra, hogy az a körülmény, miszerint az előzetes válaszok nem voltak teljességgel egyértelműek, nem jelenti azt, hogy ezzel a kifogásolt állítás valóságtartalma igazolást nyert volna. Mindezek alapján a kereset főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság a helyreigazítást a Pp. 345. § (3) bekezdése alapján elrendelte, ugyanakkor való tényként mellőzte annak közlésre kötelezését, hogy a ... valamennyi munkatársa szakszerűen és jogszerűen járt el, mert erre vonatkozóan többletinformáció nem állt rendelkezésre, ezen kívül a cikk sem jogszerűtlenségről, sem szakszerűtlenségről nem tett említést ebben a formában.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a cikk szerzője rendkívüli alapossággal és gondossággal járt el a cikk készítése során, a korrekt és kiegyensúlyozott tájékoztatás érdekében az ügyel kapcsolatban valamennyi illetékes szervet megkereste felvilágosítás érdekében, pontos, konkrét kérdéseket fogalmazott meg. Az előzetes megkeresésre adott válaszok egyike sem cáfolta az újságíró értesüléseit, mind a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság, mind a Belügyminisztérium csak annyit jelzett válaszában, hogy a végrehajtott rendőri

akció szakszerű és jogszerű volt. Ennek ellenkezőjét egyébként a cikk sem állította, ezt nem is sugallta.

A PK 12. számú állásfoglalásra utalva kiemelte, hogy a sajtó-helyreigazításra csak társadalmi rendeltetésének megfelelően kerülhet sor, s mivel a felperes azzal, hogy a cikk megírása előtt adott válaszában az újságíró értesülését nem vitatta és nem cáfolta, sértette a jóhiszemű joggyakorlás elvét azzal, hogy utólag mégis sajtó-helyreigazítási eljárást kezdeményezett.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezéssel és a fellebbezési ellenkérelemmel érintett részben vizsgálhatta felül.

E körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetése és az így meghozott döntése helytálló, azzal a másodfokú bíróság indokolására kiterjedően egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályokat, állásfoglalásokat, a sajtó-helyreigazítási eljárásra is vonatkoztatható alkotmánybírósági döntésekben megfogalmazott alapelveket teljes mértékben és részletesen ismertette, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki.

Az Smtv. 12. § (1) és (2) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tény állítanak, híresztelnek, vagy a vele kapcsolatos tényeket hamis színben tüntetik fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a személyét érintő mely tényállítás valótlan, illetve megalapozatlan, és mely tényeket tüntettek fel hamis színben.

A helyreigazítás követelésének joga azt illeti meg, akiknek a jóhírnevét a sajtó a valótlan tartalmú közlemény közzétételével megsértette. Ebből a szempontból nincs különbség a természete személy és a jogi személy között, a sajtó-helyreigazításra jogi személy is jogosult lehet, ha a közlemény magára a jogi személyre, illetve tagjaira, alkalmazottaira vonatkozóan, de egyben a jogi személyre is kiterjedően tartalmaz valótlan állításokat.

A PK 12. számú állásfoglalás rámutat arra, hogy a sajtó-helyreigazítás jogintézménye sajátos személyiségvédelmi eszköz érvényesítésére csak a rá vonatkozó speciális jogszabályok által meghatározott körben és társadalmi rendeltetésének megfelelően kerülhet sor. A személyiségvédelem ezen módjának választásakor a jogosult számíthat a sérelemhez igazodó, gyorsabb reakálás lehetőségére, elfogadva azt, hogy a sérelem

miatt szigorúbb eljárási szabályok betartásával köteles eljárni és a jogvédelem is korlátozottabb, mint az általános személyiségvédelem esetén.

Valótlan sajtóközlemény esetén a sajtószerv felelőssége objektív, kötelezettsége független attól, hogy a közlés valótlansága tekintetében vétkessége megállapítható-e. A sajtó amellett, hogy minél szélesebb körű és minél teljesebb tájékoztatási igénynek tudjon eleget tenni, nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy ezen feladatát az objektív tényeknek megfelelően, mások személyhez fűződő jogainak sérelme nélkül kell teljesítenie. A helyreigazítást kérő igényének elbírálásakor ugyanakkor azt is vizsgálni kell, hogy a jogosult jogait rendeltetésszerűen gyakorolja-e.

A Fővárosi Ítéltábla a cikk és annak feltárt háttere ismeretében arra a következtetésre jutott, hogy a felperes igényérvényesítése semmiképpen nem tekinthető a rendeltetésszerű joggyakorlás elvét sértő magatartásnak, még akkor sem, ha a cikk megírását megelőzően az újságíró számára nem adott a közlések lényegét érintő kimerítő választ. A cikkben ismertetett rendőrségi akció jellege és az abban aktívan részt vevő felperes köztudomásúan különleges helyzete és a bűnüldözésben elfoglalt speciális szerepe miatt is ezen tények ismeretében az újságíró számára adott volt a lehetőség a kapott nem egyértelmű válaszokból az ügyre vonatkozó következtetés levonására. Mivel az alperes a közölt állításai valóságtartalmát az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta alátámasztani, megállapítható volt, hogy a felperes és tagjai szerepét az adott akcióban tévesen értelmezte, ezáltal olyan valótlan tényt állított, amely miatt a felperes joggal élt az Smtv. 12. §-ában biztosított törvényes lehetőségével, eljárása nem volt összeegyeztethetetlen a sajtó-helyreigazítás jogintézmények társadalmi rendeltetésével.

A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság jogszerű döntést hozott, amikor a felperesre vonatkozó valótlan információk híresztelése miatt az alperest kötelezte a sajtó-helyreigazítás közzétételére, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A perköltség viseléséről a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, az Itv. 5. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2012. augusztus 30.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kincses Attila s.k.
bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő